

[Indenrigsministeren.]

Mund kun været Udtryk for en fuldkommen Mangel paa social Forstaaelse, Udtryk for Hjerteløshed. Det er de Toner, vi har hørt baade udenfor denne Sal og indenfor disse Vægge, og ikke mindst i disse Valgdage. Det ærede Medlem Hr. Holger Larsen er for saa vidt kun et Ekko af svundne Tiders Røster, og ogsaa et Ekko af det, som selv den store Fører, det ærede Medlem Hr. Stauning, i al Almindelighed debiterer dette Spørgsmaal angaaende.

Som sagt, min Stilling har jeg gjort Rede for paa Sp. 4723 og følgende, og hvis den ærede Ordfører for Forslagsstillerne endnu paa noget Punkt skulde være i Tvivl om min Stilling til Folkeforsikringen — det kan jo hænde et Medlem, det kan selvfølgelig ogsaa hænde en Ordfører, at han her i Tinget er uopmærksom et Øjeblik.... (Afbrydelse: Det kan ogsaa hænde en Minister!) Ja, det kan let ske, derfor har vi bl. a. ogsaa Tidenden, for at man, hvis man har været uopmærksom, kan sikre sig, hvad der virkelig er blevet sagt. Og da det ærede Medlem jo, hvis han paa noget Punkt er i Tvivl, kun kan være det paa Grund af et Øjeblik's Uopmærksomhed, henviser jeg ham til at sætte sig ind i mine Udtalelser paa det angivne Sted, saa vil han ikke blot finde, hvilken Plads jeg mener Folkeforsikrings-tanken bør have i vor Alderdomsforsørgelse, men han vil ogsaa finde redegjort for, saa langt som det kan gøres, naar det skal ske i en forholdsvis løs Skitse, hvorledes jeg mener, at selve Tanken bør bringes til Gennemførelse.

Og jeg skønner ikke rettere end, at de Udtalelser, der er fremsat af Medlemmer af Partiet Venstre, som her har haft Ordet, er fremsat i nøje Tilknytning til denne min Opfattelse, saaledes at den ærede Ordførers Efterlysning af Venstres Stilling nu i Slutningen af hans Foredrag ikke er mere øgte end hans Efterlysning af min Stilling ved Begyndelsen af hans Replik til mig, da han forleden havde Ordet.

Det ærede Medlem kom i sin Replik i grumme ringe Grad ind paa de Bemærkninger, jeg havde gjort til Lovforslagets Princip og Enkeltheder, og holdt sig i det væsentlige til en Skildring af Folkeforsikringsordningen i andre Lande. Imod denne Skildring har jeg i det væsentlige intet at indvende. Det, som er Ordførers Fejl, altsaa ogsaa hans Medforslagsstilleres Fejl, er, synes jeg, at de uden videre drager Slutninger fra Ordninger udenfor vort Lands Grænser til en Ordning, der kan tilvejebringes indenfor vore Grænser, uden tilbørlig

Hensyntagen til den afgørende Forskel, der er paa et Samfund, som er uden nogen Alderdomsforsørgelsesordning, og et Samfund, der har en Aldersforsørgelse, der har strakt sig igennem to Menneskealdrer.

Aldersrenteordning er og maa være en afgørende Faktor. Man kan føje til den, man kan føje ind i den, men man kan ikke omstyrte den, saaledes som det er de ærede Forslagsstilleres Hensigt at gøre, idet den Understøttelsesordning, som er foreslaaet i det ene af disse Forslag, er af ganske anderledes ufærdig Beskaffenhed end den gældende Aldersrenteordning kan siges at være. Dertil er der maaske ikke noget at sige, men de ærede Forslagsstillere tør dog ikke vente, at Rigsdagen skulde kassere den i alle Enkeltheder tilrettelagte Ordning og erstatte den med en anden, der er saa uoplyst som den Understøttelsesordning, de Herrer her har stillet Forslag om.

Jeg har ikke omtalt den svenske Ordning for overhovedet at indlade mig paa nogen Skildring i Enkeltheder eller for ved en Sammenligning at skønne over, hvad der maatte være bedst, vor eller den svenske, end mindre for at søge Klarhed over, om man i Sverige skulde være gaaet videre ad den ene eller den anden Vej paa dette Tidspunkt; jeg har udelukkende nævnt den for at gøre opmærksom paa, hvor langsomt Forsikringsresultatet sætter ind, og hvorledes derfor Forsørgelsen gennem en Aar-række i Sverige, ligesom Tilfældet har været her, er blevet det eneste, eller i alle Tilfælde det aldeles overvejende. Og jeg har nævnt dette for at klarlægge, at det er en Fiktion, som det ærede Medlem antagelig mod sin Villie kan komme til at bibringe Befolkningen ved Fremsættelsen af dette Forslag, den Forventning, som skabes ved Forslaget om en hurtig Aflastning af Aldersrente-byrden.

Efter 13 Aars Forløb er Livrenten i Sverige hvilende paa Forsikring kun 4—5 pCt. af Understøttelsens Beløb, og det til Trods for, at der gennem disse 13 Aar er indbetalt et overordentlig betydeligt aarligt Beløb i Præmie i Sverige, et Beløb, som vel i den sidste halve Snes Aar har drejet sig om ca. 30 Mill. Kr. aarlig; og denne Understøttelse sker jo under Former, som er saa forsigtigt tilrettelagt, som vi neppe tør vente at naa til her i Danmark. Understøttelserne er faktisk smaa, væsentlig mindre end dem, der her i Landet kan blive Tale om. De er gennemsnitlig ikke større end ca. Halvdelen af de Aldersrenteydelser, som de enkelte Personer faar her i Landet, og de udbetales endvidere, saaledes som jeg tør gaa ud fra at